

Arrest

**nr. 89 447 van 10 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 26 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 juli 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 juli 2012 werd een beslissing tot ongegrondheid genomen met betrekking tot de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"ENIG MIDDEL: Schending van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 Juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet bepaalt: (...). Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn. De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043). Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn. Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624). Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt: "Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31). Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

In de bestreden beslissing oordeelt de gemachtigde van de Staatssecretaris, onder verwijzing naar het advies van de arts-attaché dd. 9 juli 2012, dat de aanvraag van verzoeker ongegrond is. Hierin wordt gesteld dat het in casu niet zou gaan om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Van belang is derhalve vast te stellen welke ziekte aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van voormelde wetsbepaling. Art. 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet spreekt van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf. De bedoelde ziekte dient derhalve te voldoen aan één van volgende criteria:

- 1. reëel risico voor het leven*
- 2. reëel risico voor de fysieke integriteit*
- 3. reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling*

De arts dient derhalve de door verzoeker ingeroepen ziekte te toetsen aan deze drie criteria. Bij lezing van het advies van de arts dd. 9 juli 2012, zoals geciteerd in de bestreden beslissing, dient te worden vastgesteld dat de geneesheer slechts aan twee van de voornoemde criteria heeft getoetst, met name aan het risico voor het leven (1) en het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling (3). Uit geen enkel element van het advies van de geneesheer kan worden afgeleid dat de door verzoeker ingeroepen ziekte ook werd getoetst aan het mogelijke risico voor de fysieke integriteit. De geneesheer heeft het in zijn verslag enkel over de afwezigheid van levensbedreigende aard en de criteria van artikel 3 EVRM, doch geenszins over het al dan niet inhouden van een risico voor de fysieke integriteit van verzoeker. Er kan geen discussie over bestaan dat het in de wet gehanteerde begrip "fysieke integriteit" niet zondermeer gelijk kan worden gesteld met een "bedreiging voor het leven". De wetgever heeft er trouwens uitdrukkelijk voor gekozen om het reëel risico voor de fysieke integriteit als afzonderlijke

criterium te voorzien naast het reëel risico voor het leven. Alhoewel de geneesheer in het slot van zijn advies weliswaar *pro forma* stelt dat de door verzoeker ingeroepen ziekte niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter Vreemdelingenwet, blijkt uit de overige vermeldingen in het advies overduidelijk dat niet getoetst werd aan het criterium van het risico voor de fysieke integriteit, zodat de geneesheer onmogelijk tot deze conclusie kon komen. Uit het gebruik van het woord "bijgevolg" blijkt dat de geneesheer meent deze slotconclusie op de in het advies vermelde vaststellingen te kunnen steunen, hetgeen zoals aangehaald ten onrechte is bij gebreke aan toetsing aan alle door art. 9ter, §1, eerste lid voorziene criteria. Aangezien het advies van de geneesheer niets zegt over het al dan niet bestaan van een reëel risico voor de fysieke integriteit ingevolge de ziekte van verzoeker, wordt zeker niet vastgesteld dat dit risico niet aanwezig zou zijn. Het dan ook volkomen ten onrechte dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing stelt:

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Zoals hoger ten overvloede aangetoond kan uit het advies van de geneesheer niets worden afgeleid omtrent het al dan niet bestaan van een reëel risico voor de fysieke integriteit, zodat de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris op dat punt niet gefundeerd is. Minstens dient te worden aangenomen dat met de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker ongegrond verklaard wordt ingevolge een toetsing aan slechts twee van de drie in artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet voorziene criteria, waardoor zij de wet schendt. Een beslissing die wordt genomen met schending van de wet is vanzelfsprekend evenmin op behoorlijke wijze gemotiveerd. De bestreden beslissing heeft dan ook de in dit middel aangehaalde wetbepalingen en beginselen geschonden en dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Onder verwijzing naar de vaststellingen zoals uiteengezet ter ondersteuning van het eerste onderdeel van het middel, dient te worden besloten dat met de bestreden beslissing de gemachtigde van de Staatssecretaris een te strenge interpretatie maakt van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter, §1, eerste lid Vreemdelingenwet vereist niet (noodzakelijk) dat de ingeroepen ziekte een direct levensbedreigend karakter zou hebben, noch dat de gezondheidstoestand kritiek zou zijn of de aandoening in een vergevorderd stadium zou zijn, op dat zij mogelijkwijze aanleiding zou kunnen geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging. Waar zowel het advies van de ambtenaar-geneesheer als de bestreden beslissing zelf uitsluitend als criterium dit levensbedreigend karakter hanteren en zij daarbij verwijzen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aangaande artikel 3 van het EVRM, wordt een te strenge beoordeling gehanteerd welke onverenigbaar is met de bewoordingen en de ratio legis van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij dient erop te worden gewezen dat artikel 3 van het EVRM en de interpretatie welke eraan wordt gegeven door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, bepalend zijn voor de minimale bescherming welke door de lidstaten dient te worden geboden, doch er geenszins aan in de weg staat dat een nationale wetgeving in een ruimere bescherming voorziet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet in een dergelijke ruimere bescherming. Met de bestreden beslissing voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris in navolging van de ambtenaar-geneesheer derhalve een voorwaarde toe aan de wet, met name het noodzakelijk levensbedreigend karakter, minstens de kritieke toestand van betrokkene of het vergevorderde stadium van de ingeroepen aandoening. Deze voorwaarde wordt overigens op een dwingende wijze toegepast, waardoor de wet (met name artikel 9ter Vreemdelingenwet) wordt miskend. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Derde onderdeel van het middel:

Uit §1 van artikel 9ter Vreemdelingenwet volgt dat de toegankelijkheid van een adequate behandeling in het land van herkomst dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde, die daaromtrent een advies dient te verschaffen aan de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het advies van de arts-attaché, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, blijkt dat deze de medische problematiek van verzoeker heeft beoordeeld. Echter, blijkt uit dit advies geenszins dat de ambtenaar-geneesheer (arts-attaché) een beoordeling maakte van de aanwezigheid van een adequate behandeling en/of de toegankelijkheid van de voor verzoeker vereiste medische zorgen. Verzoeker verwijst ten deze naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en in het bijzonder arrest nr. 75 052 van 14 februari 2012. Aangezien hierover geen advies werd verschaft door de ambtenaar-geneesheer, schendt de bestreden beslissing artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zodat zij dient te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker betoogt dat de opgeworpen rechtsregels geschonden werden daar in de bestreden beslissing niet zou beoordeeld zijn of zijn medische problematiek een risico zou zijn voor zijn fysieke integriteit. Hij stelt voorts dat de bescherming van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ruimer is dan deze zoals beoogd in artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, en dat bijgevolg niet aan de strenge beoordeling van dit laatste artikel moet getoetst worden. Tot slot meent hij dat de ambtenaar-geneesheer geen advies verleende met betrekking tot de toegankelijkheid en beschikbaarheid van een adequate behandeling in het land van herkomst.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid die heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief, op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Er wordt zowel ingegaan op de feitelijke als de juridische grondslagen van de beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002)."

De bestreden beslissing, evenals het medisch advies waarnaar verwezen wordt, stellen dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt :

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat niet beoordeeld werd of er een risico voor de fysieke integriteit is. De ambtenaar-geneesheer besluit onder meer dat het "medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte."

Er werd eveneens beoordeeld of er een risico is voor de fysieke integriteit van verzoeker, in het kader van de hoge drempel van artikel 3 EVRM zoals meermaals bevestigd door het EHRM. Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat de term "reëel risico" (...) hier gebruikt wordt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85. De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming".

De wetgever heeft derhalve bij de omzetting van voornoemde richtlijn en het invoegen van deze begrippen (subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...), voor ernstig zieke vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voornoemde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dient voor de invulling van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekeken te worden naar artikel 3 EVRM en de interpretatie hiervan door het EHRM. Gezien de ambtenaar-geneesheer besluit dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, oordeelde hij over alle elementen, eveneens met betrekking tot het al dan niet aanwezig zijn van “een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”. Dit kan a fortiori afgeleid worden uit de vaststelling dat de ziekte niet voldoet aan de graad van ernst zoals vereist door artikel 3 EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC